

הלבות כלים פרק ב

א. העושה כלי קבול מכל מקום הרי זה מקבל טמאה בכל שהוא, מן התורה; ואין לכלי קבול שעור: והוא שיעשה דבר שלקימה, שאפשר שיעמד.

ב. פיצד: העושה כיס מן העור המצה שלא נתעבד כלל, או מן הניר, אף על פי שהניר אינו מקבל טמאה, או מקלפת הרמון והאגוז והאלון, אפלו חקקים התינוקות למד בהן את העפר, או שהתקינם לכף מאזנים הרי אלו מקבלין טמאה: שתינוק חרש שוטה וקטן יש להן מעשה, אף על פי שאין להן מחשבה.

ג. אבל העושה כלים מן הלפת והאתרוג והדלעת היבשים שחקקים למד בהן, וכל פיוצא בהן הרי הן טהורין, לפי שאי אפשר שיעמדו אלא זמן מועט.

ד. קנה מאזנים והמוחק שיש בהן בית קבול מתכת, והאסל שיש בו בית קבול מעות, וקנה שלעני שיש בו בית קבול מים, ומקל שיש בו בית קבול מזוזה או מקום מרגלית, ומשחזת שלעץ שיש בה בית קבול שמן, ולוח פנקס שיש בו בית קבול שעווה כל אלו וכיוצא בהן, אף על פי שפשוטי כלי עץ הן הואיל ויש בהן בית קבול כל שהוא, מקבלין טמאה דין תורה.

ה. ואין טמא מן התורה אלא בית הקבול לבדו שיש בהן, והמשמש את בית הקבול משאר הכלי שבית הקבול צריך לו. אבל היתר על הצרך משאר הכלי הפשוט, טהור מן התורה; וטמא מדבריהם, כמו שבארנו.

ו. בית קבול העשוי למלאותו, אינו בית קבול. פיצד: בקעת שלעץ שחוקקין בה בית קבול, ותוקעין בו הסדן שלברזל אם שלנפחים היא, אינה מקבלת טמאה: שאף על פי שיש בה בית קבול, לא נעשה אלא למלאותו. וכן כל פיוצא בזה.

ז. ואם היתה שלצורפים, הרי זו מקבלת טמאה: מפני שהן מגביהין את הברזל בכל עת, ומקבצין את שפית הזהב והכסף, המתקבצת שם תחת הסדן, והרי נעשה לקבלה. וכן כל פיוצא בו.

ח. הפך החקוק שתחת רגלי המטות והמגדלות וכיוצא בהן אף על פי שהוא מקבל טהור ואין בו משום כלי קבול, לפי שאינו עשוי לקבלה אלא לסמך בו בלבד.

ט. שפופרת הקש מקבלת טמאה ככל כלי עץ שמקבלין, אפלו אינה יכולה לקבל אלא טפה אחת. ושפופרת הקנה שחתכה לקבלה, אינה מקבלת טמאה עד שיוציא את כל הפרי הלבן שבתוכה; ואם לא נחתכה לקבלה, הרי היא מפשוטי כלי עץ. אבל שפופרת שלפקועות וכיוצא בהן אינן כלים, אלא כאכלין הן חשובין.

י. שפופרת שחתכה, ונתן בה את המזוזה, ואחר כך נתנה בכותל אפלו נתנה שלא בדרך קבלתה, מקבלת טמאה. קבעה בכותל אם קבעה בדרך קבלתה, טמאה; שלא בדרך קבלתה, טהורה.

יא. נתן את השפופרת בכותל, ואחר כך נתן בה את המזוזה

אם היתה כדרך קבלתה, הרי זו מקבלת טמאה; ושלא כדרך קבלתה, טהורה. קבעה בפותל אפלו כדרך קבלתה, טהורה.

יב. כלי שאורגין אותו מן הנסרים או מן השעם, כדי שיניחו עליו את הבגדים והמגמר מלמטה כדי שיתבסמו אם היה עשוי ככורת שאין לה קרקע, טהור; ואם היה בו בית קבלת כסות, הרי זה מקבל טמאה. סגדל שלבהמה שלמתכת, טמא; ושלשעם, טהור, שאין זה חשוב מכלי הקבלה.

יג. הצורר מרגלית בעור, והוציאה, ונשאר מקומה עמק הרי זה מקבל טמאה עד שיפשט: שכל כלי קבול מקבלין בכל שהוא, והרי מקומה כמו כיס קטן. אבל צרור המעות אינו מקבל טמאה, שאין עליו צורת כלי.